

Vær så god, Gunnar Gundersen

Stortingsrepresentant Gunnar Gundersen gjentar i Nationen 3. oktober sitt krav om en uavhengig undersøkelse av den norske ulvens avstamning. Gundersen er, som vi vet, ikke fornøyd med forskningsresultater fra fire ledende nordiske institusjoner. At disse kanskje har gitt oss

den beste oversikten over noen pattedyrpopulasjon på jordas overflate, imponerer ikke Gundersen. Han mener at NINA og tre svenske universiteter ikke er «uavhengige» av forvaltningen (altså av den norske staten, og formodentlig den like suspekerte svenske). Derfor må det uavhengig forskning til.

Herskal jeg ikke spekulere i hva Gundersen vil oppnå med dette. Jeg skal heller ikke gå inn på den bisarre tolkningen av Bernkonvensjonen som innebærer at alle organismer som ikke har lokale gener (!) må svartelistes. Derimot skal jeg ta Gundersen på ordet og trekke fram litt uavhengig forskning – eller i hvert fall en seriøs

meningsmåling. Som flere lesere vil huske, har Gundersen også kritisert NINA for den delen av rovdryrforskningen som jeg selv driver med, nemlig samfunnsforskning om konfliktene. For å bevise at vi tar feil når vi rapporterer at de fleste nordmenn vil ha ulv i Norge (selv om

ulvemotstanden ganske riktig er større i distriktene enn i urbane strøk), har tungvektere innen politikk og utmarksnæringsring trukket fram en rapport fra meningsmålingsbyrået Ipsos. De mener at rapporten viser det motsatte. Dette beror på en nokså akrobatiske tolkning av ett bestemt spørsmål,

mens man lar være å fortelle om en rekke interessante funn i en undersøkelse jeg oppfatter som svært solid.

Gundersen mener at vi ikke har ansvar for å ta vare på ulv som er av finsk-russisk opprinnelse, og enda mindre ansvar for å ta vare på ulv med innblanding av hund. Dette er en viktig begrunnelse for

kravet om nye genetiske analyser. Men hva mener folk flest om dette spørsmålet? Er det sånn at mange lengter etter en åpning for å kaste ulven ut?

I den undersøkelsen Gundersen ellers trykker til sitt bryst, spurte Ipsos om nettopp dette, og Gundersens posisjon ser ut til å ha liten støtte i befolkningen. 84 % svarer at det «spiller ingen rolle» for vår forpliktelse til å ta vare på ulven om den kommer fra Russland. Kun 9 % mener at dette bør ha betydning for forvaltningen av ulv i Norge. 57 % svarer «spiller ingen rolle» på spørsmål om innblanding av hund eventuelt bør få konsekvenser. 25 % svarer at det da blir mindre viktig å ta vare på ulven. Når det gjelder det hybridisering går flertallet i Ipsos' utvalg lenger enn mange ivrige vernere: Tidligere undersøkelser fra NINA har vist at også ulvvenner mener at hybrider bør tas ut.

Men Ipsos' resultater er kanskje heller ikke uavhengige nok for Gundersen? De kommer nemlig fra en meningsmåling som ble bestilt av Glommen Skog – en organisasjon som er kjent for ganske beinhard ulvemotstand.

Ketil Skogen
Seniorforsker ved NINA

Får svar:
Gunnar Gundersen.

FOTO: NTB SCANPIX

STATSBUDSJETTET

Statsbudsjettet og skognæringen

Den uttalte hensikten med årets budsjett er å forsere utviklingen mot en fremtid med lave oljeinntekter og sterkt behov for ny verdiskaping. Skognæringen er en del av løsningen, men potensialet som ble skissert i SKOG22 forutsetter politisk vilje til målrettet satsing. Det er realpolitikken bak festtalene om «grønt skifte» og «bioøkonomi» som fremkommer av Statsbudsjettet, og det vi kan lese mellom tallene og ordene i budsjettet er en regjering som særlig sliter med å tekkes Venstre.

Regjeringen har gjort så godt den kan innenfor det spillerommet de har. Skatt er et avgjørende element i arbeidet for økt aktivitet. Skognæringen har samlet bed om flat kapitalskatt, men i budsjettet foreslås «tømmerkonto». Denne fungerer i prinsippet som en gevinst- og tapskonto der resultatet fordeles over flere år og erstatter dagens gjennomsnittsligning. I realiteten er dette en skattemessig tilstrømming og må etter Norskog syn følges opp med mulighet for 10 prosent nedskrivning av kostpris med skogfond.

Norskog er fornøyd med å ha fått gjennomslag for skattefritak ved frivillig vern for eiere av sameie-skog. Dette vil ha stor betydning for arbeidet med 10 prosent skogvern. Vi er også fornøyd med at arbeidet rundt formueskatten på arbeidende kapital omsider gir frukter, selv om de foreløpig er små. Den 20 prosentens reduksjonen man ble enige om er riktig nok redusert til 10 prosent,

men det viktigste er at skillet mellom arbeidende kapital og annen formue er på plass, og dermed forståelsen for at formueskatt er skadelig for verdiskapingen.

Skognæringen ligger langt etter konkurrentlandene når det gjelder prioritering av viktig FoU, og arbeidet går nå en enda kaldere vinter i møte. Regjeringa vil riktignok styrke bevilgningene til Norges Forskningsråd med 50 millioner kroner for å legge til rette for en kunnskapsbasert bioøkonomi. Men, samtidig foreslås det å legge ned tiltak direkte rettet mot skognæringen. Treprogrammet foreslås nedlagt på tross av at SSB har dokumenter at programmet har ført til økt verdiskaping. Samtidig taper grønn sektor mot blå sektor i konkurransen om FoU midler. Nedleggelsen av de nevnte fond vil derfor ikke bli kompensert fullt ut ved økte bevilgninger til Norges Forskningsråd. For skogbruket er det viktig at Skogbrukets utviklingsfond opprettholdes og Norskog har tidligere bedt om at denne bevilg-

ningen doubles. Vi trenger å effektivisere både produksjon og leveranse av råvarer til norsk industri. For verdikjeden som helhet er det viktig at Treprogrammet opprettholdes som en drivkraft i arbeidet med økt bruk av tre.

For utvikling av ny industri var det viktig å få satt de nedsltede pengene i Investinor i arbeid. Dette legger regjeringen nå opp til, og i kombinasjon med tiltak for økt innblanding av biodrivstoff gir dette en helhet. Samtidig må det poengeteres at tre mekanisk industri er den viktigste industrien i verdikjeden og må komme innenfor rammene til Investinor.

For en næring med store volumer er effektiv transport viktig, herunder også for eksport, som er en forutsetning for vår gjenværende industri. Ytterligere prioritering av skogsbilveier og tømmerkaier er derfor all grunn til å applaudere, på lik linje med forståelsen for at fylkesveinettet må prioriteres. Nåværende Regjeringen har gjennom flere år levert ved å øke veibeilgningene med 80% i forhold til forrige regjering. Derfor er det også bra at i hvert fall signalanlegget for jernbanen ved Vestmo er prioritert. Som største bruker av jernbane er ønskelisten lengre enn som så, men dette øker forventningene våre til NTP. Regjeringen viser med dette forståelse for situasjonen og at de har lyttet til skognæringen.

Får ros: Erna Solberg.

FOTO: MARIANN TVETE

Arne Røra
Administrerende direktør i Norskog

Demonstrasjonstog: Klimadebatten skaper engasjement.

FOTO: BERIT ROALD/NTB SCANPIX

KLIMA

Hvorfor avspores klimadebatten?

Klimadebatten i Norge startet vel i all hovedsak med FN Klimapanelts fjerde rapport våren 2007. Klimapanelet da temmelig klare globale anbefalinger på kutt/lagring av klimagasser har i senere rapporter blitt ytterligere forsterket, hvor bl.a. økt bruk av skog og tre er blitt en sentral plass. Siden 2007 er det i Norge utredet i det vide og brede, ambisiøse politiske vedtak om klimagassuttak er foretatt og den offentlige debatten har i høyeste grad vært aktiv, men hvor har dette bragt oss?

Vel, de norske klimagassutslippene øker fortsatt, til markert forskjell ifra mange andre europeiske land. Utslippøkningene finner vi hovedsakelig innen sektorene transport og olje/gass, men klimadebatten synes å ha endt opp med vårt kjøttforbruk og våre drøvtyggers naturlige metanuttslipp. Hvordan og hvorfor har en så

alvorlig debatt havnet i en slik blindgate i et «kunnskapssammenheng»?

Kan det skyldes avisenes konfliktfokus, slik at den brede saklige klimadebatten foregår helt andre steder, f.eks. i de lukkede rom? Både månelandingen, regnskog og elbil-satsingen kan tyde på noe i den retning. Naturvernforbundet har f.eks. nylig påberopt seg farskapet for regnskogsatsingen og Zero føler åpenbart et slags farskap for elbilsatsingen, mens farskapet for månelandingen, som ikke er like ettertraktet lenger, muligens kan adresseres til noe tilsvarende?

Eller kan det også tenkes at by-land motsetningene er så sterke i Norge at alle samfunnsdebatter fort ender i det perspektivet, nær sagt uansett hvor alvorlig truslene er?

Mathias Sellæg
Namsos

KLIMA

Halmfyring som klimatilak

Nationen skriver 3.10.2016 at klimagassutslippene i landbruket kan kuttes kraftig ved å bruke mer halmfyring til oppvarming av landbruksbygg. Dersom halmfyring fører til utfasing av all fyringsolje og naturgass i landbruket, vil det gi et utslippskutt på ca 50.000 tonn CO2. Dette er ca en prosent av landbrukets totale klimagassutslipp. Like stort utslippskutt kan oppnås dersom hver norsk familie reduserer forbruket av

storfekjøtt med to middager i året. En utfasing av ammeku-produksjonen i kornområdene Norge vil gi om lag fem ganger så stort utslippskutt.

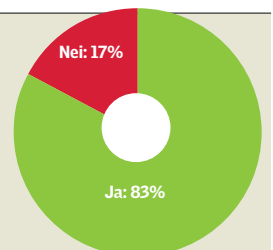
Alle klimatilak i landbruket bør ødens velkommen. Men å antyde at halmfyring kan bidra til kraftige klimagassutslipp i landbruket, er nok en overdrivelse.

Arne Grønlund
Seniorforsker i NIBIO

nationen.no

Vi har stilt følgende spørsmål:

Er du mer skeptisk til dansk kjøtt etter MRSA-avsløringene?

ANTALL STEMME: 393

Hver dag finner du avstemninger og meningsmålinger om aktuelle temaer på nationen.no. **Klikk deg inn og stem!**